N:o 15.

Ank. till Riksd. kansli den 24 februari 1903, kl. 12 midd..

Betänkande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition om vissa ändringar i förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897.

(2:a A.).

Uti Kungl. Maj:ts till utskottet remitterade proposition, n:o 31, har Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen att besluta, att 9, 10, 14, 24, 27 och 32 §§ i nådiga förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897 jämte de vid samma förordning fogade formulär n:is 5, 6, 7 och 8 till längder öfver inkomstbevillning och sammandrag af taxeringslängderna måtte erhålla den förändrade lydelse, som ett propositionen vidfogadt förslag närmare utvisade.

Motiven till de af Kungl. Maj:t sålunda föreslagna förändringarna i bevillningsförordningen med dithörande formulär framgå af hvad chefen för finansdepartementet, enligt det vid den kungl. propositionen fogade utdrag af statsrådsprotokollet, vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t yttrat; och var anförandet i fråga af följande lydelse:

»Genom förordningen om inkomstskatt den 21 juni 1902 har den enligt gällande förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst i vår skattelagstiftning redan förefintliga skyldighet att lämna uppgifter till ledning för egen och andras taxering utsträckts i högst afsevärd grad. Den förändring i själfva taxeringsförfarandet, som häraf blir en följd, kommer dock icke att beröra blott inkomstskattetaxeringen. Denna taxering skall nämligen verkställas af de enligt bevillningsförord-

ningen tillsatta taxeringsmyndigheter och i sammanhang med de af dem enligt samma förordning verkställda taxeringar till bevillning. Nämnda myndigheter komma därvid gifvetvis att, oafsedt om uppgift i det särskilda fallet afgifvits på grund af föreskrift i förordningen om inkomstskatt eller i bevillningsförordningen, använda aflämnade deklarationer vid bägge taxeringarna. Häraf påkallas vissa ändringar i bevillningsförordningen, ty dels blifva, såsom nedan närmare skall visas, de uppgifter rörande egna inkomster, som enligt samma förordning skola aflämnas, i regel öfverflödiga, dels erfordras för uppgifternas hemlighållande samma garantier i afseende å bevillningstaxeringen, som redan i 34 § förordningen om inkomstskatt lämnas i fråga om inkomstskattetaxeringen. Förslag till vissa däraf föranledda och andra af sambandet mellan förordningarna betingade ändringar i bevillningsförordningen hade jämväl uppgjorts af de kommitterade, som under år 1901 inom finansdepartementet utarbetat det förslag till förordning om inkomstskatt, hvilket legat till grund för Kungl. Maj:ts nådiga proposition i ämnet till 1902 års Riksdag. Att förslag till ändringar i bevillningsförordningen icke i sammanhang med nämnda proposition förelades Riksdagen till antagande berodde, såsom dåvarande departementschefen vid tillstyrkandet af berörda proposition angaf, på formella skäl. Inkomstskatten var nämligen afsedd att påföras först under år 1903 och rubriceras såsom inkomstskatt för samma år, men den bevillning, om hvilken 1902 års Riksdag hade att besluta, var 1902 års bevillning. Först 1903 års Riksdag hade att besluta om bevillningsförordningen för år 1903, som skulle tillämpas samtidigt med den nya inkomstskatteförordningen. Efter utfärdandet af denna förordning, som affattats i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det inom finansdepartementet utarbetade förslag i ämnet, är det således innevarande Riksdag, för hvilken förslag till de med anledning däraf erforderliga ändringar i bevillningsförordningen bör framläggas.

De ändringar i nämnda förordning, hvilka jag i nära anslutning till kommitterades därutinnan utarbetade förslag anser mig böra tillstyrka, hafva med afsikt icke gjorts mera omfattande, än som för vinnande af de med ändringarna afsedda ändamål varit oundgängligen nödigt. Det torde nämligen icke vara lämpligt att på grund af bestämmelserna rörande inkomstskatten, som dock ännu endast provisoriskt upptagits i vårt skattesystem, införa andra nyheter i bevillningsförordningen än dem, som af sambandet mellan förordningarna ovillkorligen betingas eller utan större ändringar kunna genomföras. Om bevillningsförordningens bestämmelser således af denna anledning lämnas så godt som orubbade, blir ett sådant tillvägagående jämväl till fördel i ett annat afseende. Det är nämligen

af vikt, att inom Riksdagen pröfningen af erforderliga ändringar, särskildt hvad angår uppgiftsskyldigheten, må kunna utan alltför stor tidsutdräkt verkställas. Innan den 1 april skola deklarationerna, som bekant, i regel vara aflämnade, och i god tid dessförinnan böra åtminstone de ändringar i bevillningsförordningen, som hafva afseende å dessa, vara till allmän efterrättelse kungjorda.

Af hvad förut nämnts framgår, att de deklarationer, som enligt förordningen om inkomstskatt skola af skattskyldige aflämnas, komma att, äfven om bestämmelser därom icke meddelas, användas jämväl vid bevillningstaxeringen. Det formulär till uppgift om egna inkomster, som enligt förordningen om inkomstskatt skall af uppgiftsskyldig begagnas, är också uppställdt så, att uppgiften omedelbarligen kan tjäna till ledning vid bestämmandet af den uppgiftsskyldiges enligt bevillningsförordningen beskattningsbara inkomster. På grund häraf och då den i bevillningsförordningen för vissa skattskyldige stadgade uppgiftsskyldighet faller inom ramen af den deklarationsplikt, som åligger samma skattskyldige enligt inkomstskatteförordningen, bör alltså all uppgiftsskyldighet anses fullgjord efter behörig deklaration af inkomsterna enligt sistnämnda förordning. I tillämpningen af den i 24 § bevillningsförordningen nu gifna bestämmelsen om påföljd vid underlåtenhet att fullgöra däri stadgad uppgiftsskyldighet bör därför sådan inskränkning vidtagas, att skattskyldig, som afgifvit deklaration om sina inkomster enligt inkomstskatteförordningen, icke i något fall blir underkastad nyssberörda påföljd. Kommitterade hafva också föreslagit, att nämnda § måtte erhålla tillägg därom, att genom aflämnande af uppgift enligt förordningen om inkomstskatt skulle den i bevillningsförordningen stadgade skyldighet att afgifva dylik uppgift äfven vara fullgjord.

Medan således genom en dylik bestämmelse tillämpningen af de stadganden rörande självdeklaration, som lämnas i bevillningsförordningen, högst väsentligt torde inskränkas, skulle däremot den i samma förordning stadgade skyldighet att aflämna uppgifter till ledning för andras taxering — om kommitterades därutinnan uppgjorda förslag godkännes — i icke ringa mån utsträckas. Kommitterade hafva nämligen föreslagit sådan ändring i 14 § bevillningsförordningen, att den vissa verk och bolag nu åliggande skyldighet att lämna uppgifter angående lön- och arfvodestagare samt öfrige arbetares löneförmåner utsträckes till en hvar, som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor. Som uppgifter af detta slag liksom alla andra uppgifter rörande andras inkomster, hvarom bevillningsförordningen redan nu stadgar, enligt 26 § inkomstskatteförordningen, äro ämnade att tjäna

till ledning jämväl vid inkomstskattetaxeringen, skulle taxeringsmyndigheterna i nämnda uppgifter erhålla, utom erforderlig kontroll öfver aflämnade deklarationer, en i de flesta fall tillfredsställande ledning för taxering af de smärre inkomsttagare, hvilka icke äro skyldiga att utan anmaning deklarera. Det stora flertalet bland dessa inkomsttagare utgöres nämligen af sådana i annans tjänst anställda personer, om hvilkas inkomster enligt gällande och föreslagna bestämmelser uppgifter skola aflämnas af arbetsgifvare.

Om lämpligheten af en dylik utsträckning af uppgiftsskyldigheten lärer heller ingen tvekan råda.

Hvad däremot angår den föreslagna ändringen i 24 § bevillningsförordningen, har kammarrätten i sitt den 2 december 1901 öfver kommitterades förslag afgifna utlåtande funnit anledning till åtskilliga anmärkningar. Denna ändring skulle nämligen, såsom kammarätten med flera exempel velat visa, icke fullt klargöra sambandet mellan deklarationsbestämmelserna i bevillningsförordningen och motsvarande bestämmelser i inkomstskatteförordningen. I det fall att en skattskyldig, som enligt båda förordningarna vore pliktig att lämna uppgift till ledning för egen taxering, underlåtit aflämna den detaljerade uppgift, som enligt inkomstskatteförordningen skall afgifvas, och i stället allenast aflämnat en summarisk uppgift rörande sina enligt bevillningsförordningen beskattningsbara inkomster, skulle han således hafva förlorat rätten att fullfölja talan rörande inkomstskattetaxeringen, medan han samtidigt vore oförhindrad att besvära sig öfver taxeringsmyndigheternas beslut rörande hans taxering till bevillning. Ett sådant förhållande syntes komma att vålla svårigheter vid tillämpningen. Gjordes därjämte icke någon förändring med afseende å de i ifrågavarande § meddelade straffbestämmelser vid underlåtenhet att efterkomma anmaning att fullgöra stadgad uppgiftsskyldighet, kunde näppeligen undgås, att den, som ej ställt sig dylik anmaning till efterrättelse, för tredska ådömdes böter efter bägge förordningarna. Då nämligen uppgiftsskyldighet, hvarom här är fråga, jämväl fölle under den i inkomstskatteförordningen stadgade deklarationsplikt, blefve ohörsamhet mot anmaning att lämna föreskrifven uppgift en förseelse, som vore straffbar enligt bägge förordningarna.

Ehuru det icke torde kunna förnekas, att med den af kommitterade föreslagna ändringen i 24 § bevillningsförordningen svårigheter kunna, såsom kammarrätten påpekat, i särskilda fall möta vid tillämpningen af förordningarnas bestämmelser rörande uppgiftsskyldigheten, tror jag dock icke, af skäl jag vidare skall utveckla, att dessa svårigheter äro af den art, att man med hänsyn till desamma bör afstå från kommit-

terades förslag. Ett fullt klart uttryck för sambandet mellan bevillnings- och inkomstskatteförordningarna, med den uppställning sistberörda förordning erhållit, torde nämligen icke kunna vinnas utan en i vissa delar ganska genomgripande omarbetning af bevillningsförordningen. Utom det att ett sådant förfarande skulle vara olämpligt med hänsyn till inkomstskattens provisoriska karaktär, torde det tillika vara så till vida obehöfligt, som den föreslagna nya bestämmelsen i 24 § bevillningsförordningen icke kan vålla något missförstånd hos allmänheten i fråga om uppgiftsskyldighetens fullgörande. De svårigheter, som för myndigheter kunna uppstå vid tillämpningen af förordningarnas bestämmelser i förevarande afseende, torde dessutom ej vara så stora, som kammarrätten föreställt sig. Någon nämnvärd tvekan om tillämpningen af straffbestämmelser vid underlåtenhet att efterkomma anmaning, hvarom förut nämnts, lärer icke kunna uppstå. Anmaning, som delgifves skattskyldig, torde nämligen i regel komma att göras under uttryckligt åberopande af visst författningsrum, hvarigenom också den fråga afgöres, efter hvilken förordning underlåtenhet att efterkomma anmaning bör bedömas. Gifvetvis kunna å dylik underlåtenhet icke tillämpas andra straffbestämmelser än sådana, som bestämts med hänsyn till åberopade författningsrummet. I de säkerligen sällsynta fall, då ett dylikt åberopande icke sker, kan naturligen anmaningen icke anses medföra annan förpliktelse för den anmanade än att lämna uppgift enligt den ena af ifrågavarande förordningar. Efter hvilken förordning underlåtenhet att efterkomma anmaningen under sådant förhållande bör bedömas, måste afgöras för hvarje särskildt fall.

Om jag således icke kan dela kammarrättens betänkligheter i förberörda afseende, har jag däremot af vissa, utaf kammarrätten i annat sammanhang anförda skäl funnit, att ändringarna i 24 § bevillningsförordningen icke böra inskränkas till det af kommitterade föreslagna tillägg. De i andra stycket af nämnda § lämnade straffbestämmelser för tredska hafva för närvarande afseende allenast å dem, hvilka äro skyldiga att utan anmaning deklarera. Den, som först efter anmaning är pliktig lämna uppgift om sina inkomster, kan icke för tredska eller underlåtenhet att efterkomma *upprepad* anmaning att fullgöra nämnda plikt drabbas af någon påföljd utöfver den, som enligt bestämmelsen i första stycket af ifrågavarande § stadgats för försummelse att hörsamma en *första* anmaning i nämnda syfte. Taxeringsmyndigheterna komma således att i ett dylikt fall stå maktlösa gent emot den, hvilken fortfarande vill undandraga sig sin uppgiftsplikt. Denna skillnad i bedömandet af tredska, om den försumlige varit skyldig att utan anmaning eller först efter anma-

ning deklarera, förefinnes icke i förordningen om inkomstskatt och lärer icke heller vidare här böra godkännas.

Såsom förut anmärkts, komma de i förordningen om inkomstskatt föreskrifna deklarationerna att läggas till grund för såväl inkomstskatte- som bevillningstaxeringarna. De garantier för deklarationernas hemlighållande, som inkomstskatteförordningen lämnar, måste alltså äfven tillförsäkras uppgiftspliktige i bevillningsförordningen. I anledning häraf torde de i 34 § förordningen om inkomstskatt lämnade bestämmelser om sättet för deklarationernas granskning och öfriga stadganden, som afse deklarationernas hemlighållande, jämväl böra inflyta i bevillningsförordningen. Genom en däraf föranledd ändring af bestämmelserna i 27 § af sistnämnda förordning skulle den bevillningsberedning i dess helhet hittills tillkommande rätt att granska uppgift utöfvas af beredningens ordförande med biträde af en ledamot. På grund häraf erfordras en mindre omredigering af 32 § c), som innehåller bevillningsberedningsordförandes åligganden vid beredningens sammanträden.

Om de återstående smärre detaljändringar i bevillningsförordningen, jag tillika tillåter mig föreslå, kan jag yttra mig mera kortfattadt. Enligt 14 § i inkomstskatteförordningen skall skatt för inkomst, som åtnjutes af vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier, som ej äro aktiebolag, utgöras af delägarne, en hvar efter hans andel af bolagets vinst. Mot införande af en liknande bestämmelse i bevillningsförordningen är så mycket mindre att säga som den i praxis redan delvis tillämpats. Vidare bör i 10 § mom. 4 e), där afdrag medgifves för hvad som anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader, bland de anförda exemplen — liksom i motsvarande § i inkomstskatteförordningen redan skett — upptagas kontorshyra.

Kammarrätten har i sitt förberörda utlåtande dessutom ifrågasatt, huruvida icke en bestämmelse i inkomstskatteförordningen — 5 § 1 mom. — om afjämning af uppskattade inkomstbelopp borde föranleda en motsvarande bestämmelse i bevillningsförordningen. Det syntes nämligen kammarrätten olämpligt, att dylik afjämning ägde rum vid taxering till inkomstskatt, men icke vid taxering till bevillning. Denna kammarrättens mening kan jag dock icke dela. Afjämning af inkomstbelopp erfordras vid inkomstskattetaxeringen särskildt för underlättande af beräkningen af det efter progressiva grunder utgående skattebeloppet och kan under alla förhållanden på grund af inkomstskatteförordningens bestämmelser rörande beskattningsorten icke under taxeringsåret mer än en gång för hvarje skattskyldig vidtagas. Utom det att afjämning af inkomstbelopp vid be-

villningstaxeringen icke påkallats för beräkningen af bevillningsbelopp, skulle emellertid därjämte en dylik afjämning komma att i skatteafseende hafva långt större betydelse än vid inkomstskattetaxeringen. I de fall, där skattskyldig taxeras till bevillning å flera orter, skulle nämligen de afjämningar, som kunde äga rum för samma skattskyldig i de särskilda taxeringsdistrikten, ofta nog komma att sammanlagdt medföra en sådan nedsättning i det eljest skattepliktiga beloppet, att afjämningarna finge, såväl med afseende å stats- som kommunalbeskattningen, karaktär af skattelindring. En dylik, med afjämning af inkomstbelopp icke afsedd verkan blefve ännu mer i ögonen fallande, om afjämning komme att för samma skattskyldig äga rum mer än en gång för inkomster inom samma taxeringsdistrikt. Detta torde emellertid icke kunna undvikas i de fall, då skattskyldig, utom annan inkomst, hade inkomst å arrende af kronoegendom. Sistnämnda inkomst och således äfven bevillningen för samma inkomst, som icke får tagas i beräkning vid den kommunala beskattningen, skall nämligen, utan sammanblandning med annan inkomst, särskildt för sig i taxeringslängd och debetsedel upptagas.

Utom de af mig föreslagna ändringar i själfva förordningen om bevillning af fast egendom samt af inkomst får jag tillika förorda vissa ändringar i de samma förordning åtföljande formulären n:is 5, 6, 7 och 8 till längder öfver inkomstbevillningen och sammandrag af taxeringslängderna. Af dessa längder, i hvilka hädanefter skola införas uppgifter ej blott i fråga om bevillningen, utan jämväl rörande inkomstskatten, har taxeringslängden öfver inkomstbevillningen, formuläret n:o 5, genom förordningen om inkomstskatt redan erhållit sin på grund af nämnda förhållande betingade uppställning. I den vid sistberörda förordning fogade längd öfver inkomstbevillningen och inkomstskatten har därjämte ägt rum en sammanslagning af de hittills i skilda kolumner upptagna inkomster af allmän och enskild tjänst eller pension. Samma förhållanden, som således medfört vissa tillägg till och ändringar i formuläret n:o 5, påkalla jämväl en förändrad lydelse af öfriga omförmälda formulär.»

Vid granskning af hvad Kungl. Maj:t sålunda föreslagit har bevillningsutskottet funnit skäl till följande erinringar.

Då bevillningsutskottet anser sig kunna biträda Kungl. Maj:ts förslag till ändring af 9 §, har utskottet emellertid funnit, att den, beträffande beskattning af inkomsten hos vissa bolag och rederier, i sagda § sålunda vidtagna ändring måste medföra däraf påkalladt förtydligande i 11 §

1 mom. bevillningsförordningen och i 16 § af instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

I sista stycket af 11 § 1 mom. stadgas nämligen, beträffande bolags inkomst, undantag från den eljest i nämnda moment medgifna befrielse från eller lindring i bevillningen. Då berörda undantag icke bör äga tillämpning å den inkomst från handelsbolag m. m., hvilken, i händelse af bifall till den föreslagna ändringen i 9 §, hädanefter icke skulle blifva beskattningsbar i bolagets hand utan hos bolagets särskilda delägare, har utskottet funnit lämpligt, att §:n omredigeras så, att någon tvekan i berörda afseende icke kan äga rum. Vidare bör 16 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna till undvikande af hvarje missförstånd förändras i sådant hänseende, att det i §:n omförmälta sätt för taxering komme att uttryckligen afse allenast aktiebolag och enskilda bankbolag.

Med afseende å 14 § bevillningsförordningen är i Kungl. Maj:ts proposition föreslaget, att den vissa verk och bolag åliggande uppgiftsskyldighet rörande lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares inkomster skulle utsträckas till en hvar, som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor. Då emellertid, enligt hvad i 9 § föreslagits, för inkomst af andra bolag och rederier än aktiebolag vederbörande delägare skulle utgöra bevillning, så har genom det i 14 § föreslagna stadgandet, sådant detta i den kungl. propositionen affattats, någon uppgiftsskyldighet icke blifvit föreskrifven för det fall, att på hvarje delägares lott icke fölle minst 5,000 kronor, hvarjämte, därest hvarje delägares lott uppginge till 5,000 kronor eller mera, uppgiftsskyldighet beträffande bolags eller rederis löntagare skulle komma att åligga delägarne och icke bolaget eller rederiet. I anledning af dessa anmärkningar föreslår utskottet erforderlig ändring i Kungl Maj:ts förslag till lydelse af ifrågavarande § äfvensom däraf påkallad förändring af 15 §.

Enligt förordningen om inkomstskatt skall all den inkomst, som en skattskyldig åtnjuter, taxeras endast på ett enda ställe, hvaremot bevillningsförordningen föreskrifver, att skattskyldig, som drifver rörelse å flera orter, i regeln skall taxeras på en hvar ort, där rörelse idkas. I följd häraf är i 20 och 21 §§ i inkomstskatteförordningen stadgadt, att verk eller bolag, som drifver rörelse å flera orter, skall aflämna allenast en uppgift till ledning för sin taxering, men jämlikt 17 och 21 §§ bevillningsförordningen skola uppgiftspliktiga verk eller bolag lämna särskilda uppgifter för hvarje kommun, där rörelse idkas. Därest nu, såsom Kungl. Maj:t i 24 § bevillningsförordningen föreslagit, genom aflämnande af sådan uppgift till ledning för egen taxering, som i förordningen om inkomstskatt omförmäles, den i bevillningsförordningen stadgade skyldigheten att afgifva

dylik uppgift skulle anses vara fullgjord, komme endast taxeringsmyndigheterna å ort, där verkets eller bolagets styrelse hade sitt säte, att äga tillgång till taxeringsuppgifter angående verket eller bolaget, såvida nämligen icke ordföranden i förberörda orts bevillningsberedning ansåge sig böra delgifva uppgifterna med ordförandena i bevillningsberedningarna å öfriga platser, där verket eller bolaget idkade rörelse. Skyldighet härutinnan åligger väl ordförande i bevillningsberedning enligt 38 § inkomstskatteförordningen, men icke enligt 32 § bevillningsförordningen. Då emellertid någon anledning icke torde förefinnas att inskränka den förevarande verk och bolag nu åliggande uppgiftsskyldighet, som för öfrigt i detta fall är en ren utskriftsfråga, samt en ökning i bevillningsberedningsordförandenas åligganden, som blefve en följd af nämnda skattskyldiges befrielse från denna föreskrift, icke är, med hänsyn till bemälta ordförandes redan enligt nu gällande bestämmelser tunga arbetsbörda, tillrådlig, har bevillningsutskottet framlagt förslag till af sådan anledning erforderligt tillägg till den af Kungl. Maj:t föreslagna lydelse af 24 § bevillningsförordningen.

Bevillningsutskottet hemställer alltså,

1:o) att Riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande förslag till vissa ändringar i förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897 icke kunnat oförändradt bifallas, måtte antaga samma förslag med de ändringar, utskottets härvid fogade förslag utvisar;

2:o) att Riksdagen jämväl ville besluta, att 11 § 1 mom. och 15 § i bevillningsförordningen samt 16 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna skola erhålla den förändrade lydelse, som bilagda förslag utvisar; samt

3:o) att Riksdagen måtte bifalla de af Kungl. Maj:t föreslagna ändringar i de vid bevillningsförordningen fogade formulären n:is 5, 6, 7 och 8 till längder öfver inkomstbevillning och sammandrag af taxeringslängderna.

Stockholm den 23 februari 1903.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Förslag

till vissa ändringar i nådiga förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897.

Bevillningsutskottets i punkt I:o) omförmälta förslag.

Kungl. Maj:ts förslag: *Utskottets förslag:*

9 §.

Skyldige att utgöra inkomstbevillning äro:

a) —
b) —
c) —

Hvad — — — — — — vinst; dock att för inkomst, som åtnjutes af vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier, som ej äro aktiebolag, bevillning utgöres af delägarna, en hvar efter hans andel af bolagets inkomst.

10 §.

Grunder för inkomsternas beräknande:

— —

4 mom. Däremot *må afdrag ske:*

— —

vid beräkning af inkomst utaf arbete:

— —

Kungl. Maj:ts förslag:

e) för hvad som anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader, såsom resekostnadsersättning — — — — — — — — — anslag till skrifmaterialier, kontorshyra och andra expenser — — — — — — — — — — — — — — — — —

14 §.

Till ledning vid taxeringen skola följande uppgifter meddelas:

1:o) — — — — — — — —

2:o) — — — — — — — —

e) af styrelse för verk eller bolag, som är med Kungl. Maj:ts oktroj försedt eller blifvit såsom aktiebolag registreradt eller står under offentlig kontroll, så ock af en hvar, som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor:

enahanda uppgift, hvarom i b) stadgas angående lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares löneförmåner.

I uppgift — — — — uppgifves.

24 §.

Underlåter någon att inom stadgad tid afgifva enligt 15 § eller 17 § föreskrifven uppgift eller att inkomma med sådan särskildt infordrad uppgift eller upplysning, som i 22 § omförmäles, hafve förlorat rätten att fullfölja talan i fråga om

Utskottets förslag:

14 §.

Till ledning vid taxeringen skola följande uppgifter meddelas:

1:o) — — — — — — — —

2:o) — — — — — — — —

e) af styrelse för verk eller bolag, som är med Kungl. Maj:ts oktroj försedt eller blifvit såsom aktiebolag registreradt eller står under offentlig kontroll, *samt af annat bolag eller rederi, så ock af en hvar annan,* som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor:

enahanda uppgift, hvarom i b) stadgas angående lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares löneförmåner.

I uppgift — — — — uppgifves.

24 §.

Underlåter någon — — — — — — — afse.

Kungl. Maj:ts förslag:	*Utskottets förslag:*
beloppet af den inkomst, som uppgiften eller upplysningen skolat afse.	
Hörsammar den, som på grund af förordningens föreskrift eller enligt 22 § 2 mom. erhållen anmaning varit pliktig aflämna uppgift eller upplysning, men underlåtit afgifva sådan eller aflämnat ofullständig uppgift eller upplysning, icke honom tillställd anmaning att afgifva fullständig uppgift eller upplysning, böte ett belopp, svarande mot tio procent af den bevillning, som inom beredningsdistriktet varder den skattskyldige påförd för den inkomst, som uppgiften eller upplysningen skolat afse.	Hörsammar — — — — — — — — — — — — — — — — — — afse.
Gitter den uppgiftsskyldige visa giltig ursäkt för underlåtenheten, äge här stadgad påföljd icke rum.	Gitter den — — — — — — — — — — — — — — — — — — rum.
Genom aflämnande af sådan uppgift till ledning för egen taxering, som i förordningen om inkomstskatt omförmäles, anses dock i denna förordning stadgad skyldighet att afgifva dylik uppgift äfven vara fullgjord.	Genom aflämnande af sådan uppgift till ledning för egen taxering, som i förordningen om inkomstskatt omförmäles, anses dock i denna förordning stadgad skyldighet att afgifva dylik uppgift äfven vara fullgjord, *utom hvad angår uppgift af sådan uppgiftspliktig skattskyldig, som drifver rörelse eller yrke å mera än en ort.*

27 §.

Granskning af de skattskyldiges till ledning för egen taxering lämnade uppgifter skall verkställas endast af vederbörande taxeringsmyndighets ordförande med biträde i hvarje särskildt fall af den ledamot, taxe-

Kungl. Maj:ts förslag: *Utskottets förslag:*

ringsmyndigheten utser. I granskning hos taxeringsnämnd eller pröfningsnämnd skall jämväl kronoombud deltaga.

För innehållet af sålunda granskad uppgift må icke inom taxeringsmyndighet lämnas vidare redogörelse, än som för taxeringen oundgängligen erfordras.

Dylik uppgift må ej, utan att den skattskyldige skriftligen medgifvit uppgiftens offentliggörande, vara tillgänglig för andra än de personer, hvilka, enligt hvad nyss är sagdt, skola granska uppgiftens innehåll, kronoombud hos taxeringsnämnd och pröfningsnämnd samt de ämbets- och tjänstemän, hvilka i och för sin befattning däraf erhålla del, och må ej heller utan den skattskyldiges skriftligen afgifna samtycke i taxeringsnämnds eller pröfningsnämnds protokoll intagas; skolande efter taxeringsårets utgång omförmälda uppgifter i förseglad konvolut öfverlämnas till vederbörande kronofogde eller magistrat, hos hvilken de skola behörigen förvaras, intill dess fem år förflutit, hvarefter de förstöras.

32 §.

Bevillningsberednings ordförande åligger särskildt:

a) — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

b) — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

c) att vid beredningens sammanträden föra ordet, tillhandahålla och meddela ledamöterna alla i och för taxeringen erhållna uppgifter och upplysningar, med den inskränkning, hvartill stadgandena i 27 § föranleda, i taxeringslängden — — meddelas; samt

d) — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Bevillningsutskottets i punkt 2:o) omförmälta förslag.

Nuvarande lydelse:

11 §.

Undantag från de i 7—10 §§ meddelade stadganden.

1 mom. Bevillning — — — — — 200 kronor.

Utskottets förslag:

11 §.

Undantag från de i 7—10 §§ meddelade stadganden.

1 mom. Bevillning — — — 200 kronor.

Nuvarande lydelse:

För inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven, samt för bolags inkomst får hvarken befrielse från eller lindring i bevillningen enligt detta moment åtnjutas.

2 mom. — — — — — — —

Utskottets förslag:

Befrielse från eller lindring i bevillningen, hvarom här stadgas, får dock icke åtnjutas af enskild skattskyldig för inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven, samt ej heller af bolag.

2 mom. — — — — — — —

15 §.

Verk eller bolag, som i 14 § 2:o) e) omförmäles, skall till ledning vid taxeringen af sin inkomst hvarje år aflämna bestyrkt utdrag af verkets eller bolagets senast afslutade räkenskaper, utvisande beloppet af hela den under räkenskapsåret uppkomna vinst, ränta å eget kapital inräknad; skolande vid detta utdrag fogas bestyrkt afskrift eller tryckt exemplar af verkets eller bolagets revisionsberättelse för senaste räkenskapsår.

15 §.

Verk eller bolag, som *är med Kungl. Maj:ts oktroj försedt eller blifvit såsom aktiebolag registreradt eller står under offentlig kontroll,* skall till ledning vid taxeringen af sin inkomst hvarje år aflämna bestyrkt utdrag af verkets eller bolagets senast afslutade räkenskaper, utvisande beloppet af hela den under räkenskapsåret uppkomna vinst, ränta å eget kapital inräknad; skolande vid detta utdrag fogas bestyrkt afskrift eller tryckt exemplar af verkets eller bolagets revisionsberättelse för senaste räkenskapsår.

Instruktion för taxeringsmyndigheterna.

16 §.

Enär vederbörande bolag eller inrättning skall erlägga bevillning både för ränteinkomsten af hela det i bolaget eller inrättningen nedlagda

16 §.

Enär aktiebolag eller enskildt bankbolag skall erlägga bevillning både för ränteinkomsten af hela det i bolaget nedlagda kapitalet och för

Nuvarande lydelse:	*Utskottets förslag:*
aktiekapitalet och för den vinst, som rörelsen därutöfver lämnar, så böra de enskilda delägarne icke taxeras för inkomst från samma bolag eller inrättning.	den vinst, som rörelsen därutöfver lämnar, så böra de enskilda delägarne icke taxeras för inkomst från samma bolag.

Reservationer:

af herrar *Nisser* och friherre *Klingspor;*

vid 9 §:

af herrar *Wester*, *Brodin* och *Lindblad*, hvilka anfört:

»Kungl. Maj:ts proposition n:o 31 om vissa ändringar i bevillningsförordningen afser att bringa denna förordning i öfverensstämmelse med förordningen om inkomstskatt, men ehuru det vid taxeringen enligt sistnämnda förordning är nödvändigt, att hvarje delägare i handelsbolag, rederier m. m. taxeras för sin andel i bolagets vinst, så är det ingalunda nödvändigt, att samma förfaringssätt iakttages vid bevillningstaxeringen. Därigenom skulle i många fall afsevärda olägenheter uppstå såväl för de skattskyldige som för beskattningsmyndigheterna, enär delägare i dylika bolag, som icke äro bosatte inom den kommun, där rörelsen bedrifves, skulle därstädes taxeras för inkomst och följaktligen vara skyldige att där erlägga krono- och kommunalutskylder, hvilket för personer, som äga andel i dylika bolag på skilda orter, skulle medföra ej obetydligt besvär och äfventyr, ifall något förbiseende äger rum, samt för myndigheterna arbete och besvär med utfärdande af en mängd debetsedlar, ofta till obetydliga belopp, samt indrifning af beloppen, utan att någon verklig fördel för det allmänna kan påvisas. Vi anse därför, att nu gällande bestämmelse, att handelsbolag, rederier m. m. skola taxeras för inkomsten, men ej delägarne, bör bibehållas i fråga om bevillningstaxeringen, och hafva därför yrkat afslag på Kungl. Maj:ts proposition om ändring i § 9»;

vid 14 §:

af herrar *Wester*, *Brodin* och *Lindblad*, hvilka anfört:

»Då utskottets förslag fortfarande kommer att medföra skyldighet för hvarje delägare i handelsbolag, som enligt lag saknar särskild styrelse, och i vissa fall rederier att stå i ansvar för uppgiftsskyldighetens fullgörande och vid underlåtenhet däraf samtlige enskilde delägare hvar för sig kunna åläggas böter, synes § ej kunna godkännas i föreslaget skick»; samt

vid 27 §:

af herr *G. Jansson*.

Härjämte hafva herrar *Almström* och *Weinberg* begärt få antecknadt, att de icke deltagit, herr *Almström* i den slutliga behandlingen och herr *Weinberg* i behandlingen af detta ärende inom utskottet.

Stockholm 1903. **Kungl. Boktryckeriet.** P. A. Norstedt & Söner.